

EURÓPA ÚJ VÁLSÁGOK ELŐTT

Dzubay Sándor visszatért a katolikus egyházba.

Az amerikai egyházi életnek ismét érdekes szenzációja van, amely megérdemli, hogy figyelmet szenteljünk neki. Pittsburg környékének bányavidékén jól ismerik Dzubay Sándor volt leisenringi görög katolikus lelkész nevét és személyét s bizonyára igen sokan lesznek, akik emlékeznek azokra az eseményekre, amelyek még 1915 őszén az ő személyével kapcsolatban történtek.

Dzubay Sándor görög katolikus lelkész 1915 őszén mondott búcsút a görög katolikus egyháznak, hogy átmenjen a görög keleti, valódi orosz egyházba, aminek megtörténtével Evdokim, az akkori new yorki görög keleti ortodox érsek azonnal püspökké szentelte.

Az áttérésnek igen fontos politikai előzményei voltak. A világháború akkor még javában állott s azokban a hónapokban az oroszok mindig jobban összehozták magukat és a monarchia seregeit folyton hátrább szorították. A németek helyzete jobb volt a nyugati fronton, de a keleti fronton úgy látszott, hogy az oroszok lesz a győzelem. Az orosz sikerek lattára mozgalom indult meg a felsőmagyarországi ruthének között, hogy orosz fennhatóság alatt, orosz segítséggel külön ruthén köztársaságot alakítsanak. A mozgalom hullámai természetesen átjutottak Amerikába is. Az orosz ortodox papok mindig nagyobb számmal bukkantak fel mindenfelé, amerre ruthének, vagyis kisoroszok laktak s mivel az oroszoknál a vallási élet szorosan össze volt kötve a politikai, állami élettel ezek a papok egyuttal mint az orosz állameszme képviselői is szerepeltek.

Azok a ruthének, akik inkább a csekhek, mint az oroszok felé húzódtak, természetesen igényeltek ezt a megállapítást ellensúlyozni. Annál nagyobb szenzáció volt tehát, amikor köztudomásúvá lett, hogy a messze földön ismert Dzubay Sándor görög katolikus plébános is az oroszokhoz szegődött, akik őt azonnal püspökké szentelték. Mindenki tudta, hogy az ügynek messze kiható politikai háttere van s annál inkább rossz néven vették Dzubayt, aki voltaképpen magyar ember, hogy éppen a világháború tombolásában szegődött szülőhazájának ellenségéi mellé.

Amikor a szenzáció elült, akkor kezdődött volna tulajdonképpen szereplése. A számitások azonban nem váltak be. Dzubay új szerepében nem bizonyult olyan népszerűnek, mint ahánylyennek gondolták és a ruthéneknek az orosz állameszme térítgetése sehogyan sem ment.

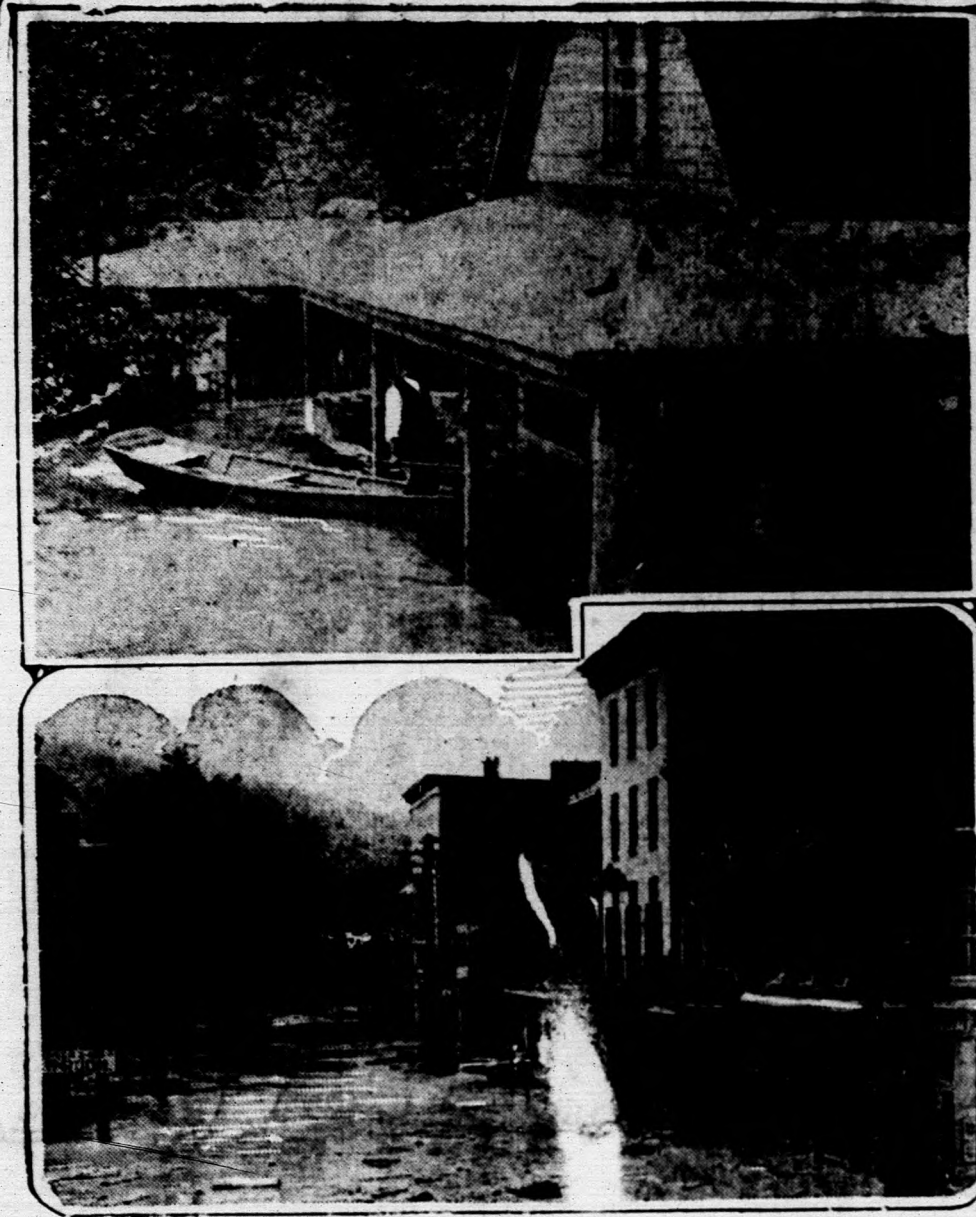
En, ahálított, a görögkeleti egyház amerikai püspöke, ezennel kijelentem, hogy minden külső erő, kényszerítés és bármilyen mellékgondolat nélkül, tisztán csak lelkiismeretem és meggyőződésem szavát követve, ünnepélyesen feladom, illetve megtagadom a görögkeleti egyházhoz való tartozásomat, amelybe hamis indítékok alapján és kellő meggondolás nélkül jutottam.

Teljes szívből bánom és visszavonom tévedésemet és határozottan feladom az egyházi szakadást, kijelentve, hogy csak Péter közsiklájára épített egyház az egyedüli igazi, ahol a lélek üdvözülhet, vagyis a Szent Katolikus Apostoli Egyház, élen látható fejjével, a Római Pápával, a ki Jézus helytartója, Szent Péter utódja és az ő hitbeli és erkölcsi csalhatatlan határozatainak mindenkor alávetem magam.

Öszintén fájjalom, hogy hithagyásom által a Katolikus Egyházban botrányt okoztam és ünnepélyesen ígérem a jóvátevést és amennyiben az tőlem telik, a botrányt és a rosszat helyreigazítom.

Kijelentem, hogy alázatossággal és ömömmel fogadom az összes feltételeket és a büntetést, amelyet reám mért a Római Szentek, visszafordítva engem a Katolikus Egyház kebelébe. Buzgón inakdom, hogy az Isten kegyelme megbocsássa súlyos vétémet s minden bűnöm, amit elkövettem. Ünnepélyesen ígérem és kijelentem, hogy a Katolikus Egyházba való visszatértem után, visszatartom magam minden püspöki ténykedéstől.

STEPHEN A. DZUBAY, s. k. politikai jelentősége nincsen, a minnt hogy nem is lehet. De így is, mint a kilenc esztendővel ezelőtt történt szenzáció vissza járó lelke, megérdemli, hogy megemlékezzünk róla.

Egy amerikai mérnök nem nagy távolság, de meg egészen ennyire sincsen a washingtoni Fehér Háztól az árvíz, amit a Potomac folyó zúdított a főváros egyes részeire. A gyönyörű Potomac park jórésze, amely kis sétányra van a Fehér Háztól, szintén víz alatt van, hasonlóképpen a washingtoni repülőtér is. Képek az elbörtölt részeit mutatja be.

Dzubay New Yorkba költözött, ahol egy orosz kivándorlási házban lakott, püspöki szereplése azonban mindössze annyiból állott, hogy papokat szentelt köztük nem egy olyan embert is, akiknek sem tanultságuk nem volt, sem előéletük nem jogosította fel a papi hivatalra. Legalább is nem igen sikerült Dzubay felül meg tudni, aki az orosz cári uralom megszűnésével együtt szintén feledésbe merült.

Most azonban ismét beszélte magát az egykor sokat emlegetett idős pap. Lépését megbánva, bűnbánatot tartva, visszatért a görög katolikus egyházba, alátvetve magát mindazon büntetésnek, amit az egyházi felsőbb lépéséért reá fog mérni.

Uj elhatározásáról a következő nyilatkozatot adta ki a sok nyilatkozaton keresztül ment pap:

En, ahálított, a görögkeleti egyház amerikai püspöke, ezennel kijelentem, hogy minden külső erő, kényszerítés és bármilyen mellékgondolat nélkül, tisztán csak lelkiismeretem és meggyőződésem szavát követve, ünnepélyesen feladom, illetve megtagadom a görögkeleti egyházhoz való tartozásomat, amelybe hamis indítékok alapján és kellő meggondolás nélkül jutottam.

Teljes szívből bánom és visszavonom tévedésemet és határozottan feladom az egyházi szakadást, kijelentve, hogy csak Péter közsiklájára épített egyház az egyedüli igazi, ahol a lélek üdvözülhet, vagyis a Szent Katolikus Apostoli Egyház, élen látható fejjével, a Római Pápával, a ki Jézus helytartója, Szent Péter utódja és az ő hitbeli és erkölcsi csalhatatlan határozatainak mindenkor alávetem magam.

Öszintén fájjalom, hogy hithagyásom által a Katolikus Egyházban botrányt okoztam és ünnepélyesen ígérem a jóvátevést és amennyiben az tőlem telik, a botrányt és a rosszat helyreigazítom.

Kijelentem, hogy alázatossággal és ömömmel fogadom az összes feltételeket és a büntetést, amelyet reám mért a Római Szentek, visszafordítva engem a Katolikus Egyház kebelébe. Buzgón inakdom, hogy az Isten kegyelme megbocsássa súlyos vétémet s minden bűnöm, amit elkövettem. Ünnepélyesen ígérem és kijelentem, hogy a Katolikus Egyházba való visszatértem után, visszatartom magam minden püspöki ténykedéstől.

STEPHEN A. DZUBAY, s. k. politikai jelentősége nincsen, a minnt hogy nem is lehet. De így is, mint a kilenc esztendővel ezelőtt történt szenzáció vissza járó lelke, megérdemli, hogy megemlékezzünk róla.

Tirpitz admirális miniszterjelölt.

A német nemzeti pártok, a melyek szintén megerősödve kerültek ki a választási harcokból, arra törekednek, hogy az ő vezetők közül is bejuttassanak egyet-kettőt az újonnan alakuló vegyes kormányba. A nemzeti pártok a kancellári hivatalt, amely a legnagyobb hatalmat jelenti az országban, Tirpitz tengernagynak szeretnék felajánlani, ezt a tervet azonban a többiek erősen ellenzik, mert találgások a régi módszer emberének tartják, dacára annak, hogy vagy hat esztendővel a tengernagy teljesen visszavonulva él és nem vesz részt semmi közéleti mozgalomban.

Hogy lökik vissza a bevándorlókat?

Ausztráliában értenek hozzá, hogy a nem kívánatos bevándorlókat egyszer s mindenkorra tavoltartásuk az országtól s visszautasítsák még akkor is, ha már ott vannak a kikötőben. Az egészségügyi vizsgálat mellett a törvény azt is elrendeli, hogy valamelyik európai nyelven 50 szót köteles hirtelen leírni minden bevándorolni szándékozó ember. A bevándorlási hivatalnokok erre, különösen ha néger, kínai vagy japán áll előttük, olyan nyelvet választanak ki, amelynek szavait másnak s csaknem teljes képtelenség leírni. Legutóbb például egy ájris tisztviselő az öregi gaelic nyelven diktált egy nagyműveltségű japánnak, amit az természetesen nem tudott leírni. A hajótársaságok kötelezve vannak, hogy a be nem eresztett bevándorlókat visszavigyék a kiindulás helyére.

Aki önmagát megoperálta

Dr. Bailey norfolki orvos Virgíniában érdekes példáját adta bátorságának és ügyességének. Az orvos, akinek sok baja volt a torkával mandulái miatt, elhatározta, hogy önmagát megoperálja. Két tükrök segítségével az operáció sikerült is. Orvostársai le akarták bevezetni a kockázatos vállalkozásról, amire nem volt szükség, mert akárhány orvos volt kéznél, ő azonban ragaszkodott hozzá. A vállalkozás sikerült is s mindössze pár csöpp vért vesztett a merész fiatal orvos.

A hóhér lelkimiserete

John Elles, Nagybritannia főhőháza 25 évi há szolgálat után lemondott dísz állásáról. Ez uttal nem halálra ítélteteket akasztott szegre, hanem a kötelet kijelentve, hogy többet nem fog akasztani. A „mester” azért hagyta ott állását, mert legutóbb a gyönyörű szép Thompson Editt kellett felakasztania, aki szeretőjével meggyilkoltatta a férjét.

Ez az utolsó kivégzés az angol királyi főhóhér gyenge idegzet miatt annyira megrendítette, hogy többé sem lelki, sem fizikai ereje nincsen mestersége folytatására. Szegény, szánandó, megtért hóhér!... Kénytelen felfüggeszteni elveit, amelyek eddig embertársai felfüggesztésére írányultak s feltámadt lelkiismerete szavára lemond a további felfüggesztésekről... Még megérjük, hogy lelkifurdalás miatt öngyilkosságot fog elkövetni a nyugalmatért hóhér és negyedszázados hí szolgálat jutalmát saját magát fogja felakasztani.

Dawes-terv sikerétől függ Európa jövője.

Az európai hatalmak még egyszer összeszedik minden erejüket, hogy utolsó kétségbeesett kísérlettel próbáljanak rendet teremteni maguk körül és véglegesen elintézzék a németekkel folytatott nehéz vitájukat. Ha ebben a kísérletükben is kudarcot fognak vallani, akkor higgadt és megdöntött szemlézők véleménye szerint csakugyan darabokra fog törni az is, ami még a háború szövetségeseiből megmaradt.

A Dawes-tervet roppant utánjárással és a lehető legjobb hozzáértéssel állították össze. Ez a terv magában foglalja mindazt, amit a szövetségesek kepesek voltak vagy lesznek megtenni Európa egyensúlyának helyreállítása érdekében. Ha a tervet nem sikerül megvalósítani és annak gépezetét munkába állítva, megvalósítani, ez a tény roppant fontosságot lesz az egész Európára, sőt az egész világra nézve.

Ebben az esetben bizonyossá válik, hogy Európában új háború nélkül semmit sem lehet csinálni. Ujabb vérontások kell jönnie, hogy a nemzetek között levő ellentéteket újra csak új próbákkal elintézzék. A Dawes-tervet nem benne van mindaz, amit a szövetségesek csak tudnak. Vele vége van minden további találgatásnak. Ha nem sikerül megvalósítani, másik tervet ma senki emberfia nem képes összeállítani. Ha ez is kudarcra jár, csakis az új háborúk jöhetnek.

Ez a kudarc jelenteni fogja, hogy az európai nemzetek egymásközötti megértéshez a legfontosabb tényező: az akarat hiányzik. Az egyes országok egyszerűen nem akarnak békés megegyezésre lépni egymással. Más utat tehát, mint a fegyvert, nem marad.

Ez természetesen egyuttal azt is jelenti, hogy a versaillesi, trianoni, sévresi és a többi békeszerződés érvénye teljesen meg fog szűnni. Az új Európát új alapokra akarják fektetni s ha békés megegyezéssel nem lehet, a másik módot választják.

Ha a terv kudarcra nyilvánvalóvá lesz, Anglia nagyon valószínűleg visszahúzódik a maga szigetére és új kapcsolatok, új szövetségek után néz. A franciák, ha ugyan sikerülni fog, a máris nagyon haldokló kisantort országait fogják maguk körül csoportosítani, testőrség gyanánt, a lengyelekkel együtt.

És ami roppant fontos: az új háború voltaképpen aligha lehet más, mint a réginek megújulása, ugyanazokkal a harcóló felekkel, a volt szövetségesekkel és a volt központiak kizűlő harcra. A különbség csak az, hogy míg a központiak valószínűleg most is meg fogják érteni egymást, a szövetségesek barátságának feledésében senki sem bízik, legkevésbé ők maguk. Az új háborúban ismét csak a központiak fognak állani a szövetségesekkel szemben.

Oroszországnak is igen nagy és fontos szerepet lesz ebben a valószínű küzdelemben, de hogy milyen szerepet fog játszani, azt még senki sem tudja.

Magyarország népe az ismeretlen katonáért.

Budapestben igen nagyszabású ünnepségek közepette áldozott az ország népe az ismeretlen katoná emlékének, amivel voltaképpen a nagy háború egyszerű halottait tisztelik meg Magyarországon is, éppen úgy, mint a többi országokban tették. Az ünnepségek most vasárnap játszódnak le óriási néptömeg, a kormány tagjai, Horthy kormányzó, a diplomáciai képviselők és minden számottevő méltóság jelenlétében. Emlékművet lepleznek le, a mely örök időre hirdetni fogja a nemzet háliját és emlékezetét hősi halottaival szemben.

Herriot lesz a miniszterelnök.

Most már csaknem bizonyossá lehet válni, hogy Poincaré utód-

Igazi lidérenyomás ül a sz len Európán. Juntusban kezdőd. Ujabb tanácskozások, amelyekto, ma már alig vár valaki valamit. Az események ilyen sorrendben fognak következni:

Poincaré, a francia miniszterelnök kormányával együtt junius elején lemond, hogy vele ellentétes politikát valló utódoknak adja át a helyét.

Megalakul az új radikális szocialista kormány, Herriot lyonsi polgármesterrel az élén.

Az új francia miniszterelnök találkozik fog McDonald angol miniszterelnökkel és végül lesz egy általános, nagyszabású konferencia, amelynek feladata az lesz, hogy végleges megállapodásra jusson a Dawes-terv és a német hártérisítés ügyében.

Ha a tervet sikerül működésbe hozni, akkor Németország ezzel együtt tagja lesz a Nemzetek Ligájának is még a nyáron, vagy legkésőbb az őszszel. S ebben az esetben Európának nem kell olyan sötét szemekkel nézni a jövő elé.

A kudarc azonban a teljes összeomlást fogja jelenteni. Németországnak ma már nincsenek égbekiáltó bajai. A belső villongások nagyrésztben elmultak már s az minden kétségen felül áll, hogy kifelé az egész német egységes. Egységesen tud esetleg megegyezni a szövetségesekkel, vagy egységesen tud fellázadni ellenük. Az a helyzet pedig, amelyben a szövetségesek ma vannak, semmi esetre sem enged meg, hogy ennyire az élére állítsák a dolgokat.

Ha esetleg az egyezés nem lesz meg s ennek következtében Németországban is újabb zavarok keletkeznek, ezeket a zavarokat a császárpárti elemek egyszerűen ki fogják használni. Hogy azután ebben az esetben mi történik, az csakugyan senki sem tudja előre megmondani. Annyi tény, hogy óriási fontosságú dolgok forognak kockán s ez a tavasz, sőt az egész esztendő, sorsdöntő fontosságu lesz nemcsak Európa, de az egész világ történetében. Ebben az esztendőben vagy jóra fordul, vagy teljesen elromlik minden.

Az egyetlen diplomata, akinek szava messzire elhallatszik s aki bizni tud a jövőben, Lloyd George, az angol háborús miniszterelnöke, aki biztatónak látja a jövőt. Amnyit ugyan ő is észrevesz, hogy akkor, amikor a francia választások azt mutatják, hogy a franciák engedékenyebbek lesznek, a német választások éppen ellenkezőleg arra mutatnak, hogy a németek csak még jobban megkeményítik magukat. De a fődolog, hogy a Dawes-tervet mindkét nemzet magáévé tette s így van remény, hogy a részletekben is meg fognak állapodni. Szerinte a jelek jók, a helyzetben nem nagyon nehéz eligazodni, csak attól fél, hogy ügyetlen emberek újra el fogják rontani az egészet.

ja a francia miniszterelnöki soromban kezelte a két volt hatalmasságot s megmondta nekik, hogy akárhogyan alakul a helyzet, sem Poincarétól, sem magától az elnököt utasításokat vagy tanácsokat nem fogadnak el, sem ő, sem társai.

A fogaink Colgate's Ribbon Dental Cream-el való rendszeres kefézése egészségét és boldogságát fog hozni önnek.

A Colgate's alaposan és biztonságosan tisztítja a fogakat. Tisztán, hűvösen és frissen tartja a száját. Vegyen egy tubussal ma.

A Jó Fog Jó Egészség

BIHAR MEGYE.

Oláh fogságban. — Az erdélyi rémuralom alól, az aradi var kazamatáiból megszökött egy Csukás nevű munkás, ki azelőtt Budapesten mint szervezett husipari munkás dolgozott. A meggyötört ember a következőket mesélte el: „Jobb elhelyezés reményében tavaly karácsony táján utlevél nélkül átkeltem az oláh demarkációs vonalon. Az oláhok elcsipték és mint kémgyanust az aradi várba zárták. Bokáir vízben, feres földalatti cellában éheztem hónapokig, amíg ismét eszükbe jutottam. Ekkor Nagyszébenbe vittek, ahol puskatussal és bika-csökökkel vallattak. Tetőtől-talpig esupa, sebhely és kékesveres folt-nyakok. Lábhujjaimról puskatussal verdesték le a körömöt. Kosty helyett olvashatatlanul verték rám a huszontöket. Én persze így nem vallottam, mert édes Istenem hát mit is vallhattam volna. Nagyszébenből visszavitték Aradra a földalatti kazamatákba. Az aradi várban ott kezdte szenvedő társam volt O. J. a budapesti Szent István kör-

HAJDU MEGYE.

A debreceni törvényszék halálra ítélte egy többször megszökött gyilkos fejezetét. — A debreceni törvényszék három napos tárgyalás után halálra ítélte egy többször megszökött gyilkos fejezetét. Rácz Kálmán debreceni lakos három esztendővel ezelőtt nyolc évi fegyházbüntetést kapott. Az ítélet után sikerült neki megszöknie a debreceni fegyházból. Ekkor elitgották, de a szökést még kétszer megismételte és harmadizban sikerült is román

NÓGRÁD MEGYE.

Abol a magyarok ügyét niellbevágással intézik el. — A J. a budapesti Szent István kör-

területre jutnia. Itt egy ideig dolgozott, majd amikor pénze elfogyott, kirabolta a kolozsvári Bethlen-palotát és Szatmárról is több rablást követett el. A mult év tavaszán Bagdi Gyula volt fejezetűsével együtt Debrecen környékére tért vissza és szülei tanyáján rejtőzött el. A debreceni rendőrség folyton kutatott Rácz után és néhány nap mulva ráakadt reitkehelyére. Két detektivet és két rendőrt küldtek ki elfogására. Ezek a padlásra mentek fel a rabló után. Mikor Rácz felismerte a veszedelmet, rálért támadóra, az egyik detektivet hasbalotzte, egy másik detektivet pedig megsebesített. Az egyik detektív meghalt, a másik pedig hónapokon át súlyos beteg volt. A gyilkosság után Rácz és társa a tanyáról elszökött. Debrecen környékén bujkáltak, majd a detektív meggyilkolása utáni napon betértek az egyik debreceni borbélyműhelybe, hogy megborotválkozzanak. A borbély felismerte a két hirhadt embert, kiszaladt az utcára és az üzlet előtt elhaladó katonái század parancsnokát figyelmeztette a veszedelmes emberekre.

TURÓC MEGYE.

A „cseh-szlovák” szó becsületsértés. — Turócszentmárton volt állandóan főhelye a tót nemzetiségi mozgalmaknak. Így látszik, a cseh uralommal beteltek már még a turócszentmártoniak is, mert az ottani Narodnie Noviny most egy amerikai tót lap nyomán nagy meglepődéssel közli az alábbi jellemző esetet: Két amerikai tót összevezett valamin s miután kölcsönösen össze-vissza emberezték egymást, az egyiket végre úgy elfogta az indulat, hogy ezt vágta a másik fejéhez: „Te cseh-szlovák!” Ekkora becsületsértés azonban az amerikai tót meg nem bírt szoromod bírőhoz szaladt, hogy becsületsértésért megterye a feljelentést a sértő ellen. Az amerikai bíróságnak európai politikai viszonyokkal ugy a részletekig nincs tisztában, ezért megkérdte a panaszost, hogy miféle sértés is az a cseh-szlovák? — A cseh-szlovák olyan embert jelent, bíró ur — adta a felvilágosítást a felhárborodott panaszos, — aki judáspénzért eladja hazáját. A bíróságnak tisztában volt a cseh-szlovák fogalmával és rögtön 20 dollarra ítélte a vádlottat. A turócszentmártoni Narodnie Noviny nem fűz megjegyzéseket ehhez a hírhoz, mi is elegendőnk mindenféle kommentárt.

Tudja Ön azt,

hogy Alexander von Nuber aki a háború előtt 20 évig volt Ausztria-Magyarország amerikai követe, ajótt az amerikai barátok látogatására és hogy 3 heti ittlét után visszatért Budapestre? A külügyi minisztérium egyik osztálya vezetője, Tudja ön, hogy Helmar török cigarettakarton dobozba van csomagolva, hogy össze ne törjék?

NEMSOKÁRA

megindul a kivándorlás hazáról. Gondoskodjék, hogy kijöjjon az, akit ki akar hoznani.

Affidavitet és konzuli levelet a legnagyobb szakértelemmel állít ki irradám és a legnagyobb gyorsasággal küldjük át azokat Magyarországra vagy a megszállott területekre.

Hajójegyeket elad irodám az összes hajóvonalakra, akár Németországban, akár Franciaországban akar átutazni. Kényelmes, gyors és biztos utazást biztosítok azok részére, kik nálam vásárolják hajójegyüket. Megszerzem a szükséges utlevelet és megbízottam New Yorkban a vonatnál várja az öházába utazót. Jegyeket eladok azok részére, akik hazáról hoznának ki valakit.

Házakat és farmokat eladunk és TUBZIBIZTOSÍTÁSOKAT el-fogadunk.

igen sikeresen végzünk és sok bonyolult ügyöt sikerült már irodámnak lebonyolítani.

Teljes bizalommal forduljon hozzám.

TÁRKÁNYI BÉLA,

Pénzküldő-, Hajójegy és Jogügyi Intézete
4743. SECOND AVE., — PITTSBURGH, PA.

munkájából hazatérve, amikor vasóra után a világos elődőben a megszökött karosszékekben hátra-dótt, néha lovpa egy pillanást vetett a leányára, a ki elmerülve olvasott valami könyvet, vagy kézi-munkájával babrált, miközben mosolyogva, jó pajtásként nézett eszenden szivarozó társaira.

— Ugy-e, hogy gyönyörű — sugta oda feleségének, aki a keredében rakosgatott, vagy a fehérenemus székényével volt elfoglalva.

S megfeleldkezve apai tekintéllyel, gyöngéden, hogy szíve csak úgy nevetett belé, így szólott a fel-nótt kisleányához:

— Hagyd már azt a munkát és gyere ide egy kicsit. — Mégis csak szörnyűség, hogy el hagynál építeni egy csököd után.

Sári ilyenkor ledobta az asztalfutóját vagy a tálekedőjét s hízkelkedő kis cica módjára kupo-rodott az édesapja ülésére. És a doktor, elfeledkezve róla, hogy nagy, eladó kisasszonnyal van dolga, ép úgy becézte, deideigete a leányát, mint valaha tizenöt évvel ezelőtt, mikor még Sárka cukrot vagy játékszert keresett a télikabátja zsebében.

— Szeretsz? — kérdezte föle, amíg a torkát szinte fojtogatta a sírás.

A leány ilyenkor a két keze közé fogta az édes- apja arcát, de a szerelmi vallomását már nem mondhatta el, mert Jahonszky-né megbotránkozva nézett az urára s szigoruan, korhólo hangon szó-lott közbe:

— Ne rontad el azt a leányt, hiszen már ugy-is eléggé elbizakodott. — Így bánás vele, mintha még mindig polyasbaba lenne... Inkább hagyd, hogy a kézimunkájával végezzen, mert ha így ha-lad, hát a jövő télen se lesz készen vele.

A doktor ilyenkor gyáván meghátrált, mert a felesége neki ép úgy imponált, mint a leányá-

— Az inventáriumot persze az idén is pontosan megcsinálták.

— Meg, főnök ur.

— Így hat tiszta képnink van az összes aktívák-ról és passzívák-ról?

— Igenis, főnök ur.

Schober erre az állak fölé tartott egy borral megrögzött miniatúrágecskét, jól megnézte az arany-sárga folyvédőt, aztán így szólt:

— Mondandék magának valamit: vegye át tő-lem a saját nevére az üzlelet.

Léhart és szárvakra elisáadt: nem lehetett tud-ni, hogy az örömlől, vagy a megtelepítől-e? Az-után ezt mondotta:

— En végem át az üzlelet, főnök ur? Hiszen, ha megtehennem, nem eszerélnék a római pápával, de hol vegyem én azt a pénzt, ami az ilyen vállá-lkozásokhoz szükséges?

— Hát minos semmi meglakartott pénze? — De van, főnök ur. — Van négy- vagy özeer forintom a lakarkezelésért, hiszen tízemégy év óta nem adtam még ki egy felesleges krajcár sem! De mi az a négy- vagy özeer forint? — A Schober-üzlethez az annyi, mint egy félkrajcár.

Schober Károly megrögzött egy kendővel a min-tapinatóról, ezútr ráított az üzleterejezője vállára.

— Maga tudja, hogy nem vagyok barátja a sok-beszédnek, hat most is röviden fogok végezni.

En eladom magának a fizetésed, még pedig minczen ehket tíz százelelkel a beszerzési áron alul. — A vélelár felebe megvezer forin-to-tól fizet, a többit pedig megvezer részletekben tör-leszti. — All az alkat! — Ha fértsap, hát menjen el a közlegyzőhoz, az majd megcsinálja magával a szükséges iratokat.

Léhart feldokkoha hebeggett halát s hat héttel később már az ő céglábjára függött a történelmi jellegű firma helyén. A Kertész Márta fia e várta-lan esemény révén egyszerre számottevő tagjává lett a bakkonyvartársaságnak.

Azok, akik a változás következtében a régi cég rohanos silyvedésétől tartottak, csakhamar beis-merették, hogy tévedtek. Léhart Emdre jól értette a nézetek, hogy ugyancsak fellendítette Bakkonyvár legre-eből üzlelet. Hajnalról napestig szinte emberfeletti tudom dolgozott s fáradságának meg is volt a ju-zitáshoz jutott. Három év mulva már a városi kép-véselőcsobtel tagjává lett, röviddel azután pedig, a vállalkozás tagjává lett, röviddel azután pedig, amikor a Bakkonyvartársaság megalkotották, ő is bekerült az igazgatóságba. Ekkor már tudták róla, hogy vagyos ember s a respektus, amely-lyel polgártársai körülvevették, még emelte, hogy a leendő virlitása a hírhedtség Harpagonnai is fukarabb volt. Ha egyszer ráult a pénzszádjára, egy kraj-cár nem sok, de annyit se engedett ki a kezét kö-zül a maga jósaamtól. A kasznoba ugyan feljárt, de a pincernek, aki elintén neki is felkínálta a fe-ketel és a kapucinet, furfangosan ezt válaszolta:

— Most még ne, majd talán később... Otthon már megittam a teketemet.

ARORE
STAR
ERIAN
STAR
STAR LI
ROYAL M
ORDUNA
opába a
States I
SHIPPING
NEW YORK
HAMBUR
American
BURG AMERICAN
MAGYARORSZÁ
HULLIUS
Amerikai Ma
Zubriczky-fé
Ave. teteji
Pikniket rei
ben.

A KRONSTADTI KÉM -- Irta: Pemberton

— Valami mondanivaló van, Ruben?
 — Csak a szén miatt, uram.
 — Jó. Mezyek. Maga pedig, édes kis feleségem, aludjék most; holnap már a Balti tengeren leszünk, naplementéig pedig Stockholm előtt. Akkor aztán kezdhet már Angolországról álmodni.
 Marian odanyújtotta feleletül édes, piros ajkát s ujjonnan ebredd, végtelen gyöngeséggel simult a férfi szívéhez. Most már látta az áldozat nagyszátát.
 Pál felszökött a fedélzetre s egy pillanat alatt látta, miért hívták. A kikötőből erős, vakító fény áradt, majd mint egy üstökös fényesóvója vetődve oda, a vízre, majd szeles ivhán áradva el a hullámokon. A táviró megtette a maga munkáját. Helsingforsból kiindult egy cirkáló s kereste a vízen a szákevény hajóját; kereste a fénysugar minden látó szemével.
 — Isten legyen irgalmas az én kis feleségemnek... — szölt Pál, amint a világosságot meglátta.

XIII. FEJEZET.

Az üldöző hajó pedig röpült, de most már kioltottak minden lámpát. Még a nesz is el tudták hirtelen törölni, a lapátok kattogását épp úgy, mint a víz csobogását; a hajó nem borzolta többé a vizet; csak egyesek, sima barázdában vágta, mintha eles késsel szelnék. A nagy hajó fénykévéje határozatlanul tévovázott ide s tova a sötét tengeren; most még nem jutottak annyira előre, hogy a fényvonal az Emeraldaig érhesse.
 Hook John, az öreg angol matríz — persze rá nézve semmiféle kockázattal sem járt az egész kaland — szinte tréfára vette az egészet.
 — Nincs baj, uram! Amazok egyre délfele tekintenek, mert azt hiszik, hogy a német partnak tartunk. Tyűh! Micsoda felülés lesz ez! Ha a kronstadti angol konzul elé kerül a komédia híre, még az szidja össze őket.
 — Igaz, hogy most meg déli irányban kutatnak, de ez nem tart ám sokáig... — felelt Pál.
 — Hát aztán, uram? Meg-

láttni valakit, még nem annyi, mint megfogni. Ha addig várunk, az elfogással, míg befordulunk, akkor aztán futhatnak utánunk iteletnapjág.
 Pál elmosolyodott.
 — Pompás fickók vagytok ti angolok, öreg. Ti mindent a derültebb félelő néztek. Mi oroszok nem vagyunk erre olyan nagyon félszek.
 — Elég rosszul teszük, uram, már csak kimondom, ha meg tetszik is haragudni érte. Használt már valaha valakinek az előre való busulás? Előre csak, eszelekedni kell, de nem busulni; az ér csak valamit.
 Repültek.
 A szemhatár sötét volt köröskörül, csak egyetlen egy ponton volt egy világos rés, mint valami biztató kis kapunyílás, ahol tárva az út a szabad tengerre, a biztosság, a menekülés felé. De mögöttük is ott volt egy másik világosság: a fenyvető, a félelmes. Most egy kis halászbárka vetődött egy pillanattal, majd egy nagy lomha gözhajóra, aztán egyszerűen... ah, hisz ez nem maradt... el, mezelette az Emeraldát és éles, bántó fénye odatűzött rá. A hosszú, egyes sáv, mint egy kinyújtott kéz úgy nyult ki utána.
 A fedélzeten senki sem beült.
 Az reg John rendületlenül dolgozott a keréknel; Ruben arca még mindig ott volt a nevetés, de a markos legény erőszerevet fütötte a kazánt. Mégis ő szólt meg először.
 — A Veliky Péter jön Revalból... — mondta nyugadtan.
 — Tizenegyre sebességgel jár. Az van a könyvünkbe írva.
 — Az ördög vigye a könyvet. Az a kérdés, hogy valóban hogy jár... — felelt John.
 — Sose féj, öreg... — folytatta Ruben... majd megmutatta az. Ha táncolni akarsz, lesz itt muzika mindjárt.
 És megreszkedett a levegő; előbűlt a pusztítás, a gyűlölet, az élet-halálharc irtózatoss jeladó hangja: az ágyu.
 — Nem bírtam odalemn maradni. Megfulladtok, és láttam a fényt, Pál.

TUD ANGOLUL?

NEM?
 Akkor rendelje meg azonnal az **Amerikai Nyelv-mester** című könyvet. Egyszerű, könnyű módon és a legrövidebb idő alatt tanít. Megfogó lepdőni, mily gyerekjáték az egész **Ne nyögjön -- Beszéljen!**
Ara 1 dollár 60 cent szállítással együtt
 Kapható a **"MAGYAR HIRADO"** kiadóhivatalában, **4743 2nd Ave., Pittsburgh, Pa.**

A Veliky Péter egy pillanatra füstfelhőbe volt burkolva s emint a tomla dördülése moraja halkulni kezdett, egy nő szava hangzott fel a fedélzeten; madarcsicsérgés a viharban.
 Pál riordan fordult meg; Marian ott állt mellette.
 — Odacsúszta fehér kis kezét a férfi kezébe. Nem maradt remegett, csak amazt féltette.
 — Micsoda nem lenne jó tengerész, Marian... — felelt a kapitány... — nem tud engedelmessékedni.
 — Azért jöttem ide, drágam, hogy megtanuljam... — nevetett Marian, hogy izgatottságát lennezzelje... — és mi bai érhetne ott, ahol maga van. Pál? Meg aztán... — nem mondta-e, hogy az Emeralda a leggyorsabb hajó az egész Balti tengeren?
 Pál a két keze közé kapta azt a mosolygó kis arcot és megcsókolta.
 — Kicsikém, ha nekem olyan szívem volna, mint magának! Mindig maga adja vissza a bátoriságot. Igazán, hogy a jó szerencse jár magával, Marian; lám, már most is távolodunk tőlük.
 A nehézkes orosz hajó csakugyan nem volt méltó vetélytárs egy olyan remekműnek, a mely ott készült Yarrowban. Most új lövés dördült el s egy golyó végig is süvített a levegőben, de sietve csapódott bele a vízbe s Mariant erre szintén elfogta a küzdő élejtében oly ismeretes érzés, a dia-

dal reményéből támadó vakmerőség.
 — Igen, igen, elhagyjuk őket! Megmenekülünk. Óh, milyen gyönyörűség lesz ezt elmondani Richardnak.
 A könnyed karcsú kis alak úgy állt ott, mint valami álomkép a vihar éjjelében, amint a fehér fény káprázatosan ragyogta be. Ahogy Pál ránézett, elfelejtett mindent, csak arra gondolt, hogy a holnapi nap neki adja, karjaiba vezeti ezt az édes teremtest s oldhatatlan kötelekkel fűzi hozzá mindörökké.
 Egy másik golyó most oly közel csapott bele mögöttük a vízbe, hogy egész tájékban verte fel a hálóra a hullámot, de a leány csak mosolygott; hogy bírt volna elhinni, hogy valaki bai is érhesse olyan bátorilyet Angolországban építettek és anvol legénység vezet.
 — Mondja, Pál, mikor érünk Londonba?
 — Négy nap alatt, kicsikém.
 — És aztán?
 — Aztán? Ott már magának kell átvenni a parancsnokságot én még semmiről sem gondolkoztam.
 — Jó lesz. Nem is kell gondolkoznia, drágam. Majd meglátja, hogy igazán otthonra teszem Angliát a maga számára. De... mondja, nem fogja sajnálni, ami történt?
 — Sajnálom! Ha maga velem van? Marian, mintha valami óvatadó virázsítált izlenék, ha a maga szemébe nézek.
 A leány kacéran nevetett fel a szája.
 — Azért mégsem siet vele.
 — A sötétségre várok.
 Pál odavezette a hajó orrához; most ezeidélgy olyan volt minden, mintha minden veszőlven túl volnának; a fénysugár elmaradt mögöttük s az ágyuk is elnémultak. A kis hajó elmerült a várya-várt homályban s ekkor az öröm oly ellenállhatatlan erővel ragadta meg azok lelkét, kik annyit vetettek köcskára, hogy egy hangos éljenkiáltás, az igazi egészséges, jókedvű angol éljen hangja repült fel a levegőbe; ez volt a kis hajó négy főnyi legénységének válasza a Veliky Péter négy száz emberének dörgő válaszolásra.
 (Folytatjuk)

BÁRMILYEN NYOMTATVÁNYRA VAN SZÜKSÉGE
 küldje rendelését erre a címre:
MAGYAR HIRADO
 4805 SECOND AVE. PITTSBURGH, PENNA.

Mindenféle nyomtatványokat, ugymint Alapszabályokat, Diszokmányokat, Levélapirokat, Borítékokat, Plakátokat, Belépti jegyeket stb. stb. a LEGOLCSÓBBAN, LEGSZEBBEN és LEGGYORSABBAN készítünk el

Vidéki megrendeléseket gyorsan, pontosan és a legnagyobb megelégedésre szállítunk.

Ha valamely egyesület vagy ifjúság bált vagy pikniket rendez s a szükséges nyomtatványokat nálunk rendel meg, ugy a mulatságot teljesen ingyen hirdetjük a **MULATSÁGOK NAPTÁRA** című népszerű rovatunkban.

Kérjük az egyesületeket és az amerikai magyarságot, hogy forduljanak hozzánk teljes bizalommal és biztosítjuk őket, hogy a legjobbat és legszebbet kapják.

Gyors, pontos és lelkiismeretes kiszolgálás
Mindenki Részére.

— Hát aztán, uram? Megláttni valakit, még nem annyi, mint megfogni. Ha addig várunk, az elfogással, míg befordulunk, akkor aztán futhatnak utánunk iteletnapjág.
 Pál elmosolyodott.
 — Pompás fickók vagytok ti angolok, öreg. Ti mindent a derültebb félelő néztek. Mi oroszok nem vagyunk erre olyan nagyon félszek.
 — Elég rosszul teszük, uram, már csak kimondom, ha meg tetszik is haragudni érte. Használt már valaha valakinek az előre való busulás? Előre csak, eszelekedni kell, de nem busulni; az ér csak valamit.
 Repültek.
 A szemhatár sötét volt köröskörül, csak egyetlen egy ponton volt egy világos rés, mint valami biztató kis kapunyílás, ahol tárva az út a szabad tengerre, a biztosság, a menekülés felé. De mögöttük is ott volt egy másik világosság: a fenyvető, a félelmes. Most egy kis halászbárka vetődött egy pillanattal, majd egy nagy lomha gözhajóra, aztán egyszerűen... ah, hisz ez nem maradt... el, mezelette az Emeraldát és éles, bántó fénye odatűzött rá. A hosszú, egyes sáv, mint egy kinyújtott kéz úgy nyult ki utána.
 A fedélzeten senki sem beült.
 Az reg John rendületlenül dolgozott a keréknel; Ruben arca még mindig ott volt a nevetés, de a markos legény erőszerevet fütötte a kazánt. Mégis ő szólt meg először.
 — A Veliky Péter jön Revalból... — mondta nyugadtan.
 — Tizenegyre sebességgel jár. Az van a könyvünkbe írva.
 — Az ördög vigye a könyvet. Az a kérdés, hogy valóban hogy jár... — felelt John.
 — Sose féj, öreg... — folytatta Ruben... majd megmutatta az. Ha táncolni akarsz, lesz itt muzika mindjárt.
 És megreszkedett a levegő; előbűlt a pusztítás, a gyűlölet, az élet-halálharc irtózatoss jeladó hangja: az ágyu.
 — Nem bírtam odalemn maradni. Megfulladtok, és láttam a fényt, Pál.

— Es mi kifogásod van ellene, ha én mondtam? — Az a kifogásom, hogy nem akarom, hogy a kezelt feldolgozzák... Mirevaló a szóhalvány, ha a Gyermekeddel végeztél a legdurvább munkáid? — Ha én elcsúszok, ugye fog olyan emberhez menni, aki ezt kívánja tőle, hogy a lakását tisztogassa. — Jaj, bizonyosképpen ilyenkor összezsúrdul az apát, — az ő szidása egyenként nem volt valami veszedelmes, — Sárka pedig két-három napig nem tudott a háloszobával és az éjjeliszekrények fiókjaival.

— Igazán elhessegette hát magától a hízlekedő Sárkát, miközben apai tekintélyét visszanyerte így szólta.
 — Igaza van az édesanyjának, a legfőbb ideje, hogy a falcakeverőket bevegesszed.
 Sári ilyenkor engedelmesen távozott, de előbb perfidül nyugtázta az édesanya fiúlebe. Ez sugta:
 — Ugyan ne affektálj, apa, tördölj is te a tálcakendőmmel... Sokkal jobban szeretnéd, ha tovább is itt ünnök az eldében...
 A doktor ekkor a fejét ráta és szerelmes pillantást vetett a leányára.
 — Na már csakugyan igaz, hogy elbizakodott vagy... Hisztalan kis bekéja, még miket nem gondol felilem!
 Mások azonban, ha a belegekkel szokatlanul korán végeztél s a rendelkezésből áhézett a lakásba, ahol Sárka, az édesanya parancsából, az éjjeliszekrények fiókjaival törődött, megröböhente szaladt ki a feleségéhez, aki éppen a szakácsmával tárgyalt.
 — Te mondtad, hogy az a kis leány a háloszobát tisztogassa? — kérdezte a fejét ráta.
 — Es mi kifogásod van ellene, ha én mondtam? — Az a kifogásom, hogy nem akarom, hogy a kezelt feldolgozzák... Mirevaló a szóhalvány, ha a Gyermekeddel végeztél a legdurvább munkáid? — Ha én elcsúszok, ugye fog olyan emberhez menni, aki ezt kívánja tőle, hogy a lakását tisztogassa. — Jaj, bizonyosképpen ilyenkor összezsúrdul az apát, — az ő szidása egyenként nem volt valami veszedelmes, — Sárka pedig két-három napig nem tudott a háloszobával és az éjjeliszekrények fiókjaival.

— Az éjjel sokat gondolkodtam kegyed felől. Mit szólna hozzá, ha arra kérném, hogy ne menjen vissza Budapestre?
 — Hát mit tegyek? — kérdezte a leány elbámultva.
 — En csak egyszerű ember vagyok... folytatta Lénárt... iszkolba se járnam, de a szivem és az eszem azért helyen van... Ha nincs kifogásod ellen, hát jöjjön hozzám felségül.
 Terka kisasszonynak nem volt kifogása s a házaság két hónap múlva megtörtént. Az elcsúszott nevelő mint vagyonos irasszony tért vissza a bakonyvári társadalomba.
 Megbánta-e Lénárt fndre pillanatnyi nagylelkűségét, vagy továbbra is meg volt-e elégedve a társaságával, az felderítetlen titok, de annyi bizonyos, hogy a fiatal asszony a házaság után nem törődött valami sokat a férje hangulatával. Csinosan öltözött, napos vendég volt a sétafényen, a színházban, a cigarettáda terraszán, az ifjú folyamán barátinókat és barátokat is szerzett, sőt azt a diadalt is megerte, hogy a törvényeséki elnöknek egy jótékonyasági hangverseny után szóba állott vele.
 — Igen örülök kedvesem, hogy örökre hozzánk került... Azt a kis ostobaságot, remélem, végképp elfelejtette...
 A szokatlan nyújasságának persze megvolt a titkos magyarázata: az elnök ur ő mellettsége igen el volt adósodva s legutóbb a Bakonyvári Népközpontnál próbálta elhelyezni a váltót.
 Lénárt kíváncsisággal nézte a feleség siferét: a házastársak között egyáltalán sajtóságot viszony fejlejtött ki. Egy födeli alatt látkak, de csak igen ritkán állottak szóba egymással; s mindketten akkor voltak a legboldogabban, ha valami nyilvánvaló hírt mondhattak egymásnak. Honnan származott ez az elkécseregett gyűlölköds? Ezt senki se tudta.

A lakarekibetétjei már meglehetősen emelkedtek, amikor Lénárt Endre szakított az aglegényélettel; de csodálatos: a házasságában nem a pénzt kereste, hanem — legalább a látszat szerint — a szívére hallgatott. A törvényeséki elnökék nevelőjét vette feleségül, a molett, piszeorru Terka kisasszony, aki néhamáján, a kis novendékeivel sértéltapva, barátságosan megalloft a boltja előtt s hosszasan mesélt neki Budapestről, a szülői szégyeségeről s a sziniskoláról, amelybe vérmes reményekkel iratkozott be, de onnan a pályatársaság in tr i k á i folytán távoznia kellett. Szerencsére megvolt a tanítódiplómája is s így ar-ra, hogy éhen haljon, megse került a sor.
 Terka kisasszony egy áprilisi estén, a novendékei nélkül jött be a boltba s citromot, meg kockacukrot vásárolt. Lénárnak feltűnt, hogy a szeméi ki vannak sirva, körülötte pedig fekete kártya húzódi.
 — Valami baja történt? — kérdezte értéklődve.
 A leány lemondólag intett, aztán mélyszégyes szomorúsággal válaszolt.
 — Figye meg, Lénárt ur, okosabb dolog lenne, ha minden szegény leányt, mindjárt születése után a vízbe fojtatnának.
 A kereskedő ösztöklésére bőbeszédűen elmondta, hogy mi történt vele: az elnökkel azzal gyvasztotta meg, hogy az urával kacérkodik s felmondás nélkül kizette a házából.
 — És most mi a szándéka? — kérdezte Lénárt.
 — Mi lenne? Ma éjjel a szállodában alszom és holnap reggel elutazom a szüleimhez...
 Lénárt erre szó nélkül nyújtotta át csinos ve-vőjének a citromot és a kockacukrot, de másnap reggel, a vonat indulása előtt, megvárta Terka kisasszonyt a szálloda kapujában. Ezt mondtotta neki:

— Az éjjel sokat gondolkodtam kegyed felől. Mit szólna hozzá, ha arra kérném, hogy ne menjen vissza Budapestre?
 — Hát mit tegyek? — kérdezte a leány elbámultva.
 — En csak egyszerű ember vagyok... folytatta Lénárt... iszkolba se járnam, de a szivem és az eszem azért helyen van... Ha nincs kifogásod ellen, hát jöjjön hozzám felségül.
 Terka kisasszonynak nem volt kifogása s a házaság két hónap múlva megtörtént. Az elcsúszott nevelő mint vagyonos irasszony tért vissza a bakonyvári társadalomba.
 Megbánta-e Lénárt fndre pillanatnyi nagylelkűségét, vagy továbbra is meg volt-e elégedve a társaságával, az felderítetlen titok, de annyi bizonyos, hogy a fiatal asszony a házaság után nem törődött valami sokat a férje hangulatával. Csinosan öltözött, napos vendég volt a sétafényen, a színházban, a cigarettáda terraszán, az ifjú folyamán barátinókat és barátokat is szerzett, sőt azt a diadalt is megerte, hogy a törvényeséki elnöknek egy jótékonyasági hangverseny után szóba állott vele.
 — Igen örülök kedvesem, hogy örökre hozzánk került... Azt a kis ostobaságot, remélem, végképp elfelejtette...
 A szokatlan nyújasságának persze megvolt a titkos magyarázata: az elnök ur ő mellettsége igen el volt adósodva s legutóbb a Bakonyvári Népközpontnál próbálta elhelyezni a váltót.
 Lénárt kíváncsisággal nézte a feleség siferét: a házastársak között egyáltalán sajtóságot viszony fejlejtött ki. Egy födeli alatt látkak, de csak igen ritkán állottak szóba egymással; s mindketten akkor voltak a legboldogabban, ha valami nyilvánvaló hírt mondhattak egymásnak. Honnan származott ez az elkécseregett gyűlölköds? Ezt senki se tudta.

— Az éjjel sokat gondolkodtam kegyed felől. Mit szólna hozzá, ha arra kérném, hogy ne menjen vissza Budapestre?
 — Hát mit tegyek? — kérdezte a leány elbámultva.
 — En csak egyszerű ember vagyok... folytatta Lénárt... iszkolba se járnam, de a szivem és az eszem azért helyen van... Ha nincs kifogásod ellen, hát jöjjön hozzám felségül.
 Terka kisasszonynak nem volt kifogása s a házaság két hónap múlva megtörtént. Az elcsúszott nevelő mint vagyonos irasszony tért vissza a bakonyvári társadalomba.
 Megbánta-e Lénárt fndre pillanatnyi nagylelkűségét, vagy továbbra is meg volt-e elégedve a társaságával, az felderítetlen titok, de annyi bizonyos, hogy a fiatal asszony a házaság után nem törődött valami sokat a férje hangulatával. Csinosan öltözött, napos vendég volt a sétafényen, a színházban, a cigarettáda terraszán, az ifjú folyamán barátinókat és barátokat is szerzett, sőt azt a diadalt is megerte, hogy a törvényeséki elnöknek egy jótékonyasági hangverseny után szóba állott vele.
 — Igen örülök kedvesem, hogy örökre hozzánk került... Azt a kis ostobaságot, remélem, végképp elfelejtette...
 A szokatlan nyújasságának persze megvolt a titkos magyarázata: az elnök ur ő mellettsége igen el volt adósodva s legutóbb a Bakonyvári Népközpontnál próbálta elhelyezni a váltót.
 Lénárt kíváncsisággal nézte a feleség siferét: a házastársak között egyáltalán sajtóságot viszony fejlejtött ki. Egy födeli alatt látkak, de csak igen ritkán állottak szóba egymással; s mindketten akkor voltak a legboldogabban, ha valami nyilvánvaló hírt mondhattak egymásnak. Honnan származott ez az elkécseregett gyűlölköds? Ezt senki se tudta.

— Az éjjel sokat gondolkodtam kegyed felől. Mit szólna hozzá, ha arra kérném, hogy ne menjen vissza Budapestre?
 — Hát mit tegyek? — kérdezte a leány elbámultva.
 — En csak egyszerű ember vagyok... folytatta Lénárt... iszkolba se járnam, de a szivem és az eszem azért helyen van... Ha nincs kifogásod ellen, hát jöjjön hozzám felségül.
 Terka kisasszonynak nem volt kifogása s a házaság két hónap múlva megtörtént. Az elcsúszott nevelő mint vagyonos irasszony tért vissza a bakonyvári társadalomba.
 Megbánta-e Lénárt fndre pillanatnyi nagylelkűségét, vagy továbbra is meg volt-e elégedve a társaságával, az felderítetlen titok, de annyi bizonyos, hogy a fiatal asszony a házaság után nem törődött valami sokat a férje hangulatával. Csinosan öltözött, napos vendég volt a sétafényen, a színházban, a cigarettáda terraszán, az ifjú folyamán barátinókat és barátokat is szerzett, sőt azt a diadalt is megerte, hogy a törvényeséki elnöknek egy jótékonyasági hangverseny után szóba állott vele.
 — Igen örülök kedvesem, hogy örökre hozzánk került... Azt a kis ostobaságot, remélem, végképp elfelejtette...
 A szokatlan nyújasságának persze megvolt a titkos magyarázata: az elnök ur ő mellettsége igen el volt adósodva s legutóbb a Bakonyvári Népközpontnál próbálta elhelyezni a váltót.
 Lénárt kíváncsisággal nézte a feleség siferét: a házastársak között egyáltalán sajtóságot viszony fejlejtött ki. Egy födeli alatt látkak, de csak igen ritkán állottak szóba egymással; s mindketten akkor voltak a legboldogabban, ha valami nyilvánvaló hírt mondhattak egymásnak. Honnan származott ez az elkécseregett gyűlölköds? Ezt senki se tudta.